

Arrest

nr. 116 177 van 19 december 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME en *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwam aan in het Rijk en vroegen asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 9 augustus 2010.

1.2. Verzoekers dienden een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 8 november 2010, in functie van hun zoon M.R, geboren te Podujevo op (...) 2007.

1.3. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 januari 2011. Verzoekers en gezinsleden werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De beslissing werd ter kennis gebracht op 25 januari 2011.

1.4. Bij beslissingen van 29 november 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij arrest nr. 56 852 van 25 februari 2011 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij beslissing van 24 april 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 november 2010 ongegrond verklaard. De beslissing werd ter kennis gebracht op 30 april 2013. Dat is de thans bestreden beslissing.

1.7. Bij beslissing van 4 juni 2013 werden de aanvragen van 8 april 2012 en 7 maart 2013 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

1.8. Per aangetekend schrijven van 13 juni 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De bestreden beslissing is deze van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 november 2010 ongegrond verklaard werd. De motieven luiden als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*RB (R.R.: xxx)
geboren te Podujevo op (...)1973
+ partner :
RA (R.R.: xxx)
geboren te Peje op (...)1980
+ kinderen :
RL (0) xxx
RE (0) xxx
RS (0) xxx
RM (0) xxx
RM (0) xxx
RE (0) xxx
RA (0) xxx
nationaliteit: Kosovo
adres: (...) 8700 TIELT*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor R.M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 19.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve eveneens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het vreemdelingenregister en terug in het wachtregister in te schrijven.“

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat tegen één en dezelfde bestreden beslissing, met name de beslissing van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 november 2010 ongegrond verklaard werd, twee verschillende beroepen werden ingediend gekend onder de rolnummers RvV 130 121 en RvV 130 122, respectievelijk door advocaat A. ACER en door advocaat K. BLOMME. Gelet op de duidelijke wetsbepaling ter zake worden beide zaken evenwel gevoegd.

2.2. Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften”.

2.3. Het voorliggend verzoekschrift van advocaat K. BLOMME, met als voorwerp de vordering tegen de bestreden beslissing van 24 april 2013 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten aanzien van R.M. ongegrond wordt verklaard, werd verzonden per post op 30 mei en bereikte de Raad op 31 mei 2013, gelet op de aangebrachte dagstempel.

2.4. Het tweede verzoekschrift van advocaat A. ACER voor verzoekers, evenwel tegen dezelfde bestreden beslissing van 24 april 2013, bereikte de Raad op 3 juni 2013, gelet op de aangebrachte dagstempel. Dit verzoek is bekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 130 121.

2.5. Verzoekers hebben noch eerder, noch uiterlijk ter terechtzitting van 20 november 2013 uitdrukkelijk aan de Raad het verzoekschrift aangeduid op grond waarvan zij wensten dat de Raad zou oordelen.

2.6. Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet is ter zake duidelijk: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

2.7. Gelet op het voorgaande worden verzoekers wettig geacht afstand te doen van het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 130 122. Zodoende wordt het beroep ingesteld door verzoekers tegen de bestreden beslissing van 24 april 2013 behandeld en beoordeeld door de Raad op grond van het inleidend verzoekschrift zoals dat gevoegd zit onder het rolnummer RvV 130 121, verzoekschrift van de hand van advocaat A. ACER.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en tenslotte tevens de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3.2. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe: *“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoekers de volgende middelen tot nietigverklaring op: De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke : overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVYR 1993,67 cv.). De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekers op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. de aanvraag tot verbijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift dd. 08.11.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun schriftelijke aanvraag dd. 08.11.2010 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 08.11.2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoekers hetzij met verzoekers zelf. Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken). Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekers tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.*

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 08.11.2010 helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekers of bij hun artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekers onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekers aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekers. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken. De arts-attaché meldt in haar medische evaluaties dd. 19.04.2013, dat de vijfjarige R.M. lijdt aan microcefalie, spasticiteit, spitsvoet, een rechter hemiparese, epilepsie en ernstige psychomotorische retardatie. Er is een uitgesproken ontwikkelingsdeficiet van de linkerhersenhelft met een congenitale oorzaak. Het betreft een aangeboren afwijking die ongeneeslijk is, maar die behandeld wordt met kinesitherapie en ergotherapie in de hoop op een lichte vermindering van de spasticiteit. Er is nood aan aangepaste scholing, sociale omkadering en continue zorg van ouders/ familieleden. Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan R.M. lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan R.M. lijdt door de ambtenaar- geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat R.M. weldegelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekers geweigerd wordt, zonder hen zelf medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt. Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door hun vertrouwde artsen en in hun vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Kosovo niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van R.M. te verbeteren. Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Kosovo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van R.M. Het medische systeem in Kosovo is zo dat verzoekende partij niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor hun ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van R.M. te verschaffen. Bijgevolg is het evident dat verzoekers wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Kosovo geen toegang hebben tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan hebben. Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Kosovo dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoekers, in geval zij gedwongen zouden moeten terugkeren naar Kosovo. Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden. Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekers. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben. Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Kosovo. In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Kosovo, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten. In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden

omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Verweerder meent dat de Roma-gemeenschap volgens de International Organisation of Migration te kampen heeft met problemen in onder andere Albanië, Bosnië, Macedonië en Roemenië, maar niet in Kosovo. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Kosovo is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Kosovo grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen. Het is sowieso al moeilijk om een correcte medische behandeling te krijgen in Kosovo, laat staan indien men nog van origine Roma is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43). Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens hun gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische reden en geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoekers hebben niemand waarop zij kunnen terugvallen in hun herkomstland. Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Kosovo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekers en in het land van herkomst en de andere argumenten. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

3.4. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; Antwerpen, 16 juni 1998, F.J.F. 1998, 693). De juridische en feitelijke motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid, worden erin duidelijk aangegeven.

3.5. Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn met de motieven, voeren ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. De Raad is in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers kunnen derhalve in het kader van de huidige procedure niet dienstig aanvoeren dat het toekennen van een verblijfsvergunning een redelijke en aanvaardbare oplossing zou zijn, zonder een kennelijke appreciatiefout in hoofde van het bestuur aan te tonen.

3.6. Op 19 april 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer volgend medisch advies:

“Geachte heer,

NAAM : R.M. (R.R.: xxx)

Mannelijk

geboren te Podujevo op (...)2007

adres: (...) 9800 DEINZE

nationaliteit : Kosovo

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.11.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- Verslag consultatie de dato 02/09/2010 op dienst pediatrie (naam arts niet vermeld). Microcefalie, spasticiteit, rechter hemiparese, ernstige psychomotore retardatie. Op CT hersenen uitgesproken ontwikkelingsdeficiet linker hersenhelft, beeld compatibel met congenitale oorzaak. Bloedonderzoek toont geen significante afwijkingen. I)*
- Medisch attest de dato 05/10/2010 van dr. K. (rest niet leesbaar). Ernstige psychomotore retardatie en hemiplegie t.g.v. congenitale onderontwikkeling hersenhelft. De betrokkene volgt kine.*
- « Medisch attest de dato 06/12/2010 van dr. H. Aangeboren hersenafwijking (onderontwikkeling linker hemisfeer) waardoor spastische hemiplegie en ernstige psychomotore retardatie.*
- Verslag consultatie de dato 06/12/2010 van dr. K. H. Op klinisch onderzoek zekere vooruitgang.*
- Medisch attest de dato 27/06/2011 van dr. v/d L. Aangeboren hersenafwijking (cérébral palsy) waardoor asymmetrische spastische tetraparese ten nadele van rechts. Prognose met behandeling status quo.*
- Medisch getuigschrift de dato 08/08/2011 van dr. R. D. Spastische quadriplegie.*
- Medisch getuigschrift de dato XX/12/2011 van dr. O. M. Hersenletsel met epilepsie / cérébral palsy. Kinesitherapie.*
- Medisch getuigschrift de dato 29/03/2012 van dr. DV. M.) Aangeboren hersenafwijking (onderontwikkelde linker hemisfeer) met spastische hemiplegie en psychomotore retardatie.*
- Meerdere medische attesten (niet gedateerd) van dr. F. P. Spastische quadriparese ten nadele van rechts. EEG-onderzoek was normaal. Sporadisch epileptisch insuit.*
- o Medisch getuigschrift de dato 20/06/2012 van dr. DV. M. Epilepsie op aangeboren cerebrale atrofie.*
- Medisch getuigschrift de dato 14/09/2012 van dr. DV. M. Aangeboren encefalopathie met atrofie en epileptische insulten. Vertraagde motorische en psychische ontwikkeling.*
- Verslag consultatie de dato 30/10/2012 van dr. DD. Spitsvoet rechts.*
- Medisch getuigschrift de dato 13/11/2012 van dr. L. Spastische quadriplegie en epilepsie.*
- Medisch getuigschrift (niet gedateerd) van dr. (niet leesbaar). Spastischè quadriplegie en epilepsie.*

Bespreking van het medisch dossier:

Uit analyse van het medisch dossier bestaande uit de bovenvermelde medische [attesten blijkt dat deze 5-jarige jongen een spastische hemiparese vertoont op basis van een congenitale onderontwikkeling van de linker hersenhemisfeer. Het gaat hier om een aangeboren aandoening die op het moment van de eerste raadpleging alhier reeds 3 jaar en 2 maanden aanwezig was. Er bestaat geen curatieve behandeling voor dergelijke aandoeningen. Kinesitherapie en ergotherapie worden gegeven in de hoop op een lichte vermindering van de spasticiteit. Zoals het geval is bij alle kinderen met een gelijkaardig probleem is ook dit kind aangewezen op de continue zorg van ouders/familieleden. Er wordt meermaals melding gemaakt van epileptische insulten, maar EEG blijft normaal en de betrokkene wordt niet medicamenteus behandeld. Aangepaste scholing en sociale omkadering kunnen niet als een medische behandeling worden beschouwd. Conclusies:

Bekeken vanuit louter medisch standpunt concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene verbleef geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uiteraard is de fysieke integriteit ernstig aangetast, doch dit van bij de geboorte J

Aangezien er geen curatieve behandeling bestaat voor dergelijk probleem is het risico op aantasting van de fysieke integriteit eigen aan het natuurlijke verloop van het probleem, dit ongeacht de plaats van verblijf.

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2000, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Hoogachtend,

Dr. P.C., Arts-attaché ».

3.7. De ambtenaar-geneesheer stelde in diens medisch advies van 19 april 2013 vast dat de 5-jarige M. een spastische hemiparese vertoont op basis van congenitale onderontwikkeling van de linker hersenhemisfeer. Het gaat om een aangeboren aandoening die reeds 3 jaar en 2 maanden aanwezig was bij de eerste doktersraadpleging in het Rijk. De ambtenaar-geneesheer oordeelde *in casu* dat vanuit strikt medisch standpunt een terugkeer naar het land van herkomst of het land van verblijf geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien het ingeroepen aangeboren hersenletsel niet kan worden behandeld. Hij stelde dat geen curatieve behandeling bestaat voor dergelijke aandoeningen. Kinesithérapie en ergotherapie worden gegeven in de hoop op een lichte vermindering van de spasticiteit. Hij concludeerde dat de fysieke integriteit uiteraard sterk is aangetast, doch dit van bij de geboorte. Aangezien er geen curatieve behandeling bestaat voor een dergelijk probleem is het risico op aantasting van de fysieke integriteit eigen aan het natuurlijk verloop van het probleem, dit ongeacht de plaats van verblijf. Evenmin kon hij een direct levensbedreigend karakter van de aandoening vaststellen. Hij stelde tevens vast dat hoewel meermaals melding wordt gemaakt van epileptische insulten, het EEG normaal blijft en het kind van verzoeker niet medicamenteus wordt behandeld.

3.8. Op basis van die gegevens stelde de ambtenaar-geneesheer enerzijds dat het dossier niet toelaat het bestaan de hoge drempel uit artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Anderzijds stelde hij dat "tevens" geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, zodat geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer de aangevoerde pathologie foutief diagnosticeert, dan wel geringschat. Waar zij aanvoeren dat hij en de geconsulteerde artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, voeren zij geen enkel concreet element aan waaruit dit zou blijken. Uit hun betoog blijkt dat verzoekers niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer de strikt medische vaststellingen die zijn opgenomen in de hem voorgelegde medische getuigschriften ter discussie zou hebben gesteld. Temeer tonen zij niet aan dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer "tegenstrijdig" zou zijn met de inhoud van het medisch dossier.

3.10. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 houdt echter geenszins een verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om over te gaan tot een persoonlijk medisch onderzoek naar aanleiding van een verzoek daartoe door de aanvrager. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies

kan inwinnen van deskundigen, indien hij dit nodig acht. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

3.11. Verzoekers omschrijven het aangevoerde ziektebeeld als volgt: *"De arts-attaché meldt in haar medische evaluaties d.d. 19.04.2013, dat de vijfjarige R.M. lijdt aan microcefalie, spasticiteit, spitsvoet, een rechter hemiparese, epilepsie en ernstige psychomotorische retardatie. Er is een uitgesproken ontwikkelingsdeficiet van de linkerhersenhalft met een congenitale oorzaak. Het betreft een aangeboren afwijking die ongeneeslijk is, maar die behandeld wordt met kinesitherapie en ergotherapie in de hoop op een lichte vermindering van de spasticiteit. Er is nood aan aangepaste scholing, sociale omkadering en continue zorg van ouders/familieleden"*. Hieruit blijkt niet duidelijk in welke mate en op welke punten het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt betwist, dan wel of het om een weergave van de inhoud ervan gaat.

3.12. Wat betreft de diagnose *"microcefalie, spasticiteit, spitsvoet, een rechter hemiparese, epilepsie en ernstige psychomotorische retardatie"* stelt het bestuur vast dat dit elementen zijn die inderdaad blijken uit het medisch dossier en waar de ambtenaar-geneesheer reeds rekening mee hield bij het formuleren van zijn advies. De ambtenaar-geneesheer stelde inderdaad een spastische hemiparese en een aangeboren onderontwikkeling van de linkerhersenhalft vast. Hij geeft uitdrukkelijk aan zijn samenvattende diagnose te hebben gebaseerd op onder meer het medisch attest van Dr. D. D. die 'spitsvoet recht' vaststelt. Het niet uitdrukkelijk opnemen van dit element in de einddiagnose is echter niet kennelijk onredelijk, gezien de ambtenaar-geneesheer reeds een gedeeltelijke verlamming van de spieren aan de rechterlichaamshelft, met spasticiteit, vaststelde. De ambtenaar-geneesheer stelde in overeenstemming met het medisch dossier dat sprake is van epileptische insulpen, met verwijzing naar de ongedateerde attesten van Dr. F. P en Dr. D. V. d.d. 14/0/2012. Hij stelde dat in overeenstemming met het medisch dossier de EEG-waarden normaal zijn, met verwijzing naar de ongedateerde attesten van Dr. F. P. Hij stelde in overeenstemming met het medisch dossier dat het kind niet medicamenteus wordt behandeld voor de epileptische aanvallen, wat door verzoekende partij niet wordt tegengesproken. Verzoekers schrijven echter onterecht aan de ambtenaar-geneesheer toe dat deze gesteld heeft dat er nood is aan aangepaste scholing en sociale omkadering, in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij stelde uitdrukkelijk vast dat aangepaste scholing en sociale omkadering niet als een medische behandeling kunnen worden beschouwd, maar dat het kind is aangewezen op de continue zorg van de ouders of andere familieleden.

3.13. Hij hield rekening met het gegeven dat kinesitherapie en ergotherapie worden gegeven in de hoop op een lichte vermindering van de spasticiteit, doch dat dit geen curatieve behandeling uitmaakt en dat de aangeboren aandoening ongeneeslijk is. Waar het bestuur het ongeneeslijk karakter niet betwist, voeren verzoekers aan dat medische zorgen noodzakelijk zijn voor de "verbetering" van de toestand van het kind. Deze stelling wordt niet ondersteund door het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch door het medisch dossier.

3.14. In het attest van 27 juni 2011 stelt Dr. V.L: *"Aangeboren hersenafwijking (cérébrale palsy) waardoor assymetrische spastische tetraparese ten nadele van rechts. Prognose met behandelings-status quo."* Verzoekers voeren overigens geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de appreciatie van de ambtenaar-geneesheer inzake de noodzaak aan kinesitherapie en ergotherapie of opvolging door andere niet preciezer benoemde specialisten en de aangepaste scholing en de sociale omkadering gebaseerd zou zijn op foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.15. Verzoekers voeren evenmin enig concreet element aan om hun stelling dat elke onderbreking in de gevolgde therapieën die verzoekers aanduiden als "behandeling", een terugval van de vooruitgang zou betekenen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 april 2013 blijkt dat *in casu* niet enkel het gegeven dat er geen curatieve behandeling bestaat determinerend is, maar evenzeer het feit dat de aantasting van de fysieke integriteit losstaat van de plaats van verblijf, *in casu* eveneens determinerend is. De ambtenaar-geneesheer hield rekening met het feit dat het kind ergotherapie en kinesitherapie volgt en dat aangepaste scholing en sociale omkadering mogelijk zijn in het Rijk. Uit zijn advies blijkt echter duidelijk dat die elementen niet essentieel zijn in het kader van de bescherming van het kind tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt duidelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, voorop. Ook de gehele afwezigheid van speciale scholing en kinesitherapie betekent op zich niet dat verzoekende partij aan een onmenselijke en vernederende behandeling wordt

blootgesteld. De ambtenaar-geneesheer benadrukte in dat verband dat de constante zorg van de ouders of andere familieleden essentieel is, gezien het kind daarop is aangewezen. Verzoekers maken niet duidelijk waarom een speciale scholing of sociale omkadering zou primeren op hun eigen dagelijkse zorg voor hun kind, of waarom de gevolgde therapieën zouden primeren op hun oefeningen die zij zelf met hem uitvoeren om de spasticiteit te verzachten, in de mate dat een onmenselijke of vernederende behandeling aan de orde zou zijn.

3.16. Verzoekers maken niet duidelijk waarom het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat het ontbreken van de therapieën of mogelijkheden niet kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling, kennelijk onredelijk is, of strijdig met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.17. Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Kosovo niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat het bestuur dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even eenvoudig kan worden verkregen. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikter behandeling mogelijk is, zonder dewelke er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit het bovenstaande volgt tevens dat verzoekers onterecht menen dat de ambtenaar-geneesheer geen standpunt innam inzake terugkeer. Zijn standpunt omtrent een terugkeer blijkt duidelijk uit zijn advies. Gezien verzoekende partij niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer op een foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bovenstaande beoordeling is gekomen omtrent de noodzaak aan aangepaste scholing en sociale omkadering en de gevolgde therapieën, is haar stelling dat de bestreden beslissing nietig zou zijn omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, niet relevant.

3.18. De ambtenaar-geneesheer betwist overigens niet dat het kind niet medicamenteus wordt behandeld voor de epileptische aanvallen. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom dit onderzoek niet wordt gevoerd. De ambtenaar-geneesheer maakte *in casu* duidelijk waarom geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Geen enkele rechtsregel legt een verplichting op om een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te voeren, teneinde het genoemde risico te kunnen beoordelen.

3.19. Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel werden geschonden (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve feitenvinding. Zij kunnen evenmin worden gevolgd waar zij, op overigens louter theoretische wijze, stellen dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie diende op te vragen. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij, op wie derhalve ook een zekere zorgvuldigheidsplicht rust, in die zin dat zij ervoor moeten zorgen dat hun dossier actueel is.

3.21. Verzoekers leggen tenslotte geen begin van bewijs voor dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij dienen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De Raad wijst er tenslotte op dat de bestreden beslissing, dewelke het voorwerp uitmaakt van deze vordering, geen verwijderingsmaatregel bevat.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 130 122 wordt de afstand vastgesteld.

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 130 121 geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand wordt vastgesteld, wat betreft de zaak met rolnummer 130 122.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen, wat betreft de zaak met rolnummer 130 121.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC